

ALDINA

6

GUTENBERG

GIANRICO CAROFIGLIO

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ

Μετάφραση
Άννα Παπασταύρου

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τίτλος πρωτοτύπου:
Gianrico Carofiglio, *Ad occhi chiusi*
© Sellerio Editore, Palermo

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

GIANRICO CAROFIGLIO

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ

Μετάφραση
Άννα Παπασταύρου

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 6
GUTENBERG || ALDINA

Δικαστικὸ θρίλερ, ἀλλὰ καὶ ἓνα μυθιστόρημα με θέμα τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

THE TIMES LITERARY SUPPLEMENT

Κοφτὲς φράσεις, εἰρωνεία, φιλοσοφικοὶ προβληματισμοί, ρομάντζο καὶ δικαστικὸ θρίλερ.

THE NEW YORKER

Ἐν μέρει δικαστικὸ θρίλερ, ἐν μέρει ἡ πάλη ἐνὸς ἄντρα με τοὺς δαίμονές του. Κάθε χαρακτήρας τοῦ Καροφίλιο ἔχει νὰ διηγηθεῖ μιὰν ἱστορία ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν ἀκούσουμε.

DAILY MAIL

Τὰ τελευταῖα χρόνια γνωρίσαμε πολλοὺς καλοὺς συγγραφεῖς νουάρ, τὸν Νέσμπο, τὸν Ράνκιν, τὸν Μάρκαρη, τὸν Καμιέρι. Σὲ αὐτοὺς ἀνήκει καὶ ὁ Καροφίλιο, μιὰ ἀληθινὴ λογοτεχνικὴ ἀπόλαυση.

EL MUNDO

Μὲ τὸν Καροφίλιο τὸ δικαστικὸ θρίλερ ἔφτασε
σὲ νέα ὕψη.

FRANKFURTER ALLGEMEINE

Ὁ Γκουεριέρι εἶναι ἓνα εἶδος Μάρλοου ποὺ δὲν
παίρνει ὅμως τὸν ἑαυτό του πολὺ σοβαρά.

EL PAIS

Ὡς δικηγόρος ὑπερασπιζόταν πάντα
τοὺς πιὸ ἀδύναμους. Ὡς δικαστῆς συνέ-
βαλε καθοριστικὰ στὸ νὰ ἀπελευθερωθεῖ
τὸ Μπάρι ἀπὸ τὴ Μαφία. Ὡς συγγρα-
φέας κατέκτησε τοὺς φίλους τῶν νουὰρ
σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Καιρὸς νὰ γνω-
ρίσουμε κι ἐμεῖς τὸν Τζανρίκο Καρο-
φίλιο καὶ τὸν δημοφιλέστατο ἥρωά του
Γκουίντο Γκουεριέρι!

Η ΜΑΡΙΑ ΤΕΡΕΖΑ απάντησε, όπως πάντα, στο τρίτο κουδούνισμα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα άκουσα το ζουζούνισμα τῆς ἐνδοσυνεννόησης.

«Τί συμβαίνει;»

«Ὁ ἐπιθεωρητῆς Τανκρέντι ἀπὸ τὸ Ἀνακριτικὸ τῆς ἀστυνομίας».

«Δῶς' τον μου».

Ὁ Τανκρέντι ἦταν σχεδὸν φίλος. Χωρὶς νὰ ἔχουμε συναναστραφεῖ ποτὲ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, εἶχα —νομίζω πῶς καὶ ἐκεῖνος εἶχε— τὴν αἴσθηση ὅτι ὑπῆρχε κάτι κοινὸ ἀναμεταξύ μας. Ὁ τύπος τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ θὰ ἤθελες νὰ βρεῖς μπροστά σου ὅταν πέσεις θύμα μιᾶς ἐγκληματικῆς πράξης· αὐτὸς ποὺ θὰ ἤθελες ν' ἀποφύγεις ὅπως ὁ διάολος τὸ λιβάδι ἂν τὸ ἐγκλημα τὸ εἶχες διαπράξει ἐσύ. Κυρίως ὀρισμένα εἶδη ἐγκλημάτων. Ὁ Τανκρέντι ἀσχολιόταν μὲ μανιακούς, βιαστές, παιδεραστές καὶ συναφεῖς. Κανεῖς τους δὲν εἶχε ποτὲ χαρεῖ ποὺ ὁ Τανκρέντι εἶχε ἀσχοληθεῖ μαζί του.

«Καρμέλο, τί κάνεις;»

«Γεῖά σου, Γκουίντο. Καλὰ εἶμαι, λίγο πολύ. Ἐσύ;»

Εἶχε μιὰ μπάσα φωνὴ μὲ ἐλαφρὰ σικελικὴ προφορά. Ἀκούγοντάς τον στὸ τηλέφωνο χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζεις, θὰ ἔβαζες μὲ τὸ νοῦ σου ἓναν ἀντρακλα ψηλὸ, παχύ, κοιλαρά. Ὁ Τανκρέντι δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ ἓνα

έβδομήντα, αδύνατος, με μαλλιά κάπως μακριά, πάντα άχτένιστα, μαύρο μουστάκι.

Ξεμπερδέψαμε στὰ γρήγορα με τις τυπικότητες κι έπειτα μου εἶπε πώς ήταν ανάγκη νά με δεῖ. Για έπαγγελματικό ζήτημα, διευκρίνισε. Δικό μου ή δικό του; Δικό μου, και δικό του, κατὰ μία έννοια. "Ηθελε νά έρθει νά με δεῖ στο γραφεῖο μαζί με κάποιον. Δέν εἶπε ποιό ήταν εκείνο τὸ πρόσωπο, κι ἐγὼ δέν τὸν ρώτησα. Τοῦ εἶπα πὼς μπορούσαμε νά ἰδωθοῦμε μετὰ τις ὁχτὼ πού θά έμενα μόνος στο γραφεῖο. "Ηταν σύμφωνος και κλείσαμε ἔτσι.

Κατέφθασαν κατὰ τις ὁχτώμισι. Εἶχαν ἤδη φύγει ὅλοι και πῆγα ἐγὼ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα.

Ὁ Τανκρέντι ήταν με μιὰ κοπέλα γύρω στὰ τριάντα ή λίγο παραπάνω. Εἶχε ὕψος τουλάχιστον ἕνα κι έβδομήντα πέντε, μαλλιά πιασμένα ἀλογοουρά, φοροῦσε ξεβαμμένο τζιν κι ἕνα μαύρο δερμάτινο μπουφάν, φθαρμένο.

Συνάδελφος τοῦ Τανκρέντι, σκέφτηκα, παρότι δέν τὴν εἶχα ξαναδεῖ. Χαρακτηριστικό ἀντρικό στίλ ἀστυνομικίνας τῆς δίωξης κοινοῦ ἐγκλήματος ή ναρκωτικῶν. Κάποια σκατοδουλειὰ θά εἶχε κάνει και τώρα εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ δικηγόρο. Βλέποντάς τὴν —μ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος ἀνθρώπου πού δέ θά 'θελες νά τὰ βάλεις μαζί του—, σκέφτηκα πὼς μπορεῖ και νά εἶχε σπάσει στο ξύλο κάναν ὑποπτο ή κρατούμενο. Τυχαίνει στὰ στρατόπεδα και στὴν Ἀσφάλεια.

Τοὺς πέρασα στο γραφεῖο μου και ἐκεῖ ὁ Τανκρέντι ἔκανε τις συστάσεις:

«Ὁ δικηγόρος Γκουίντο Γκουερίερί...»

Ἐπλωσα τὸ χέρι μου περιμένοντας ν' ἀκούσω κάτι τοῦ τύπου: ἡ ἀστυνομὸς Τάδε ἢ ὁ ἐπιθεωρητῆς Δεῖνα (μὴν ἀποκαλέσετε ποτὲ ἐπιθεωρητρία ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ γένους θηλυκοῦ: σκυλιάζουν ἀπ' τὸ κακό τους). Ὁ Τανκρέντι δὲν εἶπε κάτι τέτοιο.

«...κι ἀπὸ δῶ ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια».

Στράφηκα πρὸς τὸν Τανκρέντι κι ἔπειτα πάλι στὴν κοπέλα, νὰ δῶ τὸ πρόσωπό της. Αὐτὸς εἶχε ἓνα χαμόγελο ποὺ μόλις διακρινόταν, σὰν νὰ διασκέδαζε καταγράφοντας τὴν ἐκπληξή μου· ἐκείνη δὲν χαμογελοῦσε. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι χωρὶς νὰ πεῖ λέξη, κοιτάζοντάς με ἴσια στὰ μάτια μὲ μιὰ ἔκφραση παράξενα προσηλωμένη. Μόνο ἐκείνη τῇ στιγμῇ παρατήρησα τὸν μικρὸ ξύλινο σταυρὸ ποὺ φοροῦσε στὸ λαιμό, κρεμασμένον ἀπὸ ἓνα δερμάτινο κορδονάκι.

«Ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια εἶναι διευθύντρια τοῦ “Safe Shelter”. Τὸ ἔχεις ἀκουστά;»

Δὲν τὸ εἶχα ἀκουστά, κι αὐτὸς μοῦ ἐξήγησε τί ἦταν. Ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια ἔμενε σιωπηλὴ, χωρὶς νὰ παίρνει τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω μου. Ἀνέδινε ἓνα ἀνεπαίσθητο ἄρωμα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ προσδιορίσω.

Τὸ «Safe Shelter», τὸ «Ἀσφαλὲς Καταφύγιο», ἦταν μιὰ κοινότητα μὲ μυστικὴ ἔδρα —ποὺ παρέμεινε μυστικὴ καὶ μετὰ τῇ συζήτησή μας— ὅπου συγκεντρώνονταν γυναῖκες ποὺ εἶχαν πέσει θύματα σωματεμπορίας, ποὺ εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ βασανιστές, γυναῖκες ποὺ εἶχαν ὑποστεῖ κακοποίηση ἀπὸ βίαιους συζύγους, ποὺ εἶχαν ἀναγκαστεῖ νὰ φύγουν ἀπ' τὸ σπίτι τους, πρῶην πόρνες, πληροφοριοδότες τῆς ἀστυνομίας.

“Όποτε χρειαζόταν —είτε ή αστυνομία είτε ή ‘Ασφάλεια— νά βροῦν κατάλυμα γιά ἓνα τέτοιο ἄτομο, ἤξεραν πῶς ή πόρτα τοῦ «Safe Shelter» ἦταν πάντα ἀνοιχτή. Νύχτα καί μέρα, ἀκόμα καί τῖς γιορτές.

‘Ο Τανκρέντι μιλοῦσε, ἐγὼ ἔγνεφα καταφατικά, ή ἀδελφή Κλάουντια μέ κοίταζε. “Αρχίζα νά αἰσθάνομαι κάπως ἄβολα.

«Πῶς μπορῶ λοιπὸν νά σᾶς φανῶ χρήσιμος;»

Καί μόνο προφέροντας ἐκείνη τή φράση, ἐνιωθα ἥδη ἐντελῶς ἡλίθιος· ὅπως ὅταν μοῦ ξεφεύγουν ἐκφράσεις τοῦ τύπου: «χαιρετῶ σας» ή «εἰς τὸ ἐπανιδεῖν» ή «ὅλα ὑπὸ ἔλεγχου» καί συναφεῖς.

‘Ο Τανκρέντι δὲν ἔδωσε σημασία καί μπῆκε ἀμέσως στὸ θέμα:

«Εἶναι μιὰ κοπέλα ποὺ συνεργάζεται ὡς ἐθελόντρια στὴν κοινότητα τῆς ἀδελφῆς Κλάουντια. Γιά τὴν ἀκρίβεια, συνεργαζόταν. Τώρα δὲν εἶναι στὴν καλύτερη κατάσταση γιά νά συνεργαστεῖ. Τέλος πάντων, ἄς μὴ μακρηγορῶ. Πρὶν ἀπὸ κάνα χρόνο, αὐτὴ ή κοπέλα γνωρίζει κάποιον. Τὸν γνωρίζει μετὰ ἀπὸ μιὰ δύσκολη περίοδο τῆς ζωῆς της, μιᾶς ζωῆς ποὺ συνολικά ποτὲ δὲν ὑπῆρξε εὐκολη. Αὐτὸς ὁ τύπος παρουσιάζεται σὰν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. Εὐγενικός, συμπονετικός, ἐρωτευμένος. Πλούσιος. Καί ὁμορφος ἐπίσης, ὅπως λένε οἱ γυναῖκες. Σχεδὸν τέλειος. Νά μὴν τὰ πολυλογῶ, μέσα σὲ κάνα μῆνα πηγαινόουν νά ζήσουν μαζί. Χωρὶς νά παντρευτοῦν, εὐτυχῶς».

“Ἦταν μιὰ ἱστορία ἀπὸ αὐτὲς ποὺ εἶχα ἀκούσει κι ἄλλες φορές, κι ὅχι μόνο γιά ἐπαγγελματικούς λόγους. “Ετσι, σὲ κάποια παύση τοῦ Τανκρέντι, χῶθηκα στὴν κουβέντα:

«Μετὰ ἀπὸ κάνα μήνα συμβίωσης, αὐτὸς ἀλλάζει. Στὴν ἀρχὴ παύει νὰ εἶναι τόσο εὐγενικός· στὴ συνέχεια ἀρχίζει νὰ γίνεται βίαιος, στὴν ἀρχὴ μόνο λεκτικά, ἔπειτα καὶ φυσικά. Κοντολογίς, ἡ συμβίωση γίνεται κόλαση. Τὸ πέτυχα;»

«Λίγο πολὺ ναί. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἱστορίας. Ἴσως ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια νὰ θέλει νὰ σοῦ διηγηθεῖ τὸ ὑπόλοιπο ἢ ἴδια».

Καλὴ ἰδέα, σκέφτηκα. Ἐτσι θὰ πάψει νὰ μὲ καρφώνει μ' ἐκεῖνον τὸν τρόπο ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ μοῦ προκαλεῖ ἐκνευρισμό.

Ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια εἶχε μιὰ φωνὴ ἀπαλὴ, θηλυκὴ, σχεδὸν ὑπνωτιστικὴ· σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἐξωτερικὴ της ἐμφάνιση, μὲ τὸ πρόσωπό της, μὲ τὸ βλέμμα της. Πρέπει νὰ ξέρεи νὰ τραγουδάει, σκέφτηκα, ἐνῶ ἐκείνη ἀρχίζει νὰ λέει τὴν ἱστορία της:

«Ἐγὼ λέω πὼς δὲν ἄλλαξε ἀφότου συγκατοίκησαν. Ἦταν ἔτσι καὶ πρὶν. Ἀπλῶς σταμάτησε νὰ ὑποκρίνεται ἐπειδὴ θεωροῦσε ὅτι δὲν ἦταν πιά ἀνάγκη νὰ τὸ κάνει. Τώρα ἐκείνη ἦταν πλέον κτῆμα του. Ἀρχισε νὰ τὴν προσβάλλει, ἔπειτα νὰ τὴ δέρνει, ἔπειτα νὰ τῆς κάνει πράγματα πού, ἂν θέλετε, μπορεῖ νὰ σᾶς τὰ διηγηθεῖ ἢ ἴδια. Νὰ τὴν κατασκοπεύει στὴ δουλειά της, πεισμένος ὅτι εἶχε ἐραστή. Γιὰ νὰ τὴν πιάσει στὰ πράσα. Φυσικά δὲν τὴν ἔπιασε ποτὲ στὰ πράσα γιατί δὲν ὑπῆρχε τίποτα ν' ἀνακαλύψει. Ὅμως αὐτὸ δὲν τὸν ἡρέμησε. Τὸν ἔκανε ἀκόμα πιὸ κακό. Ὅταν, κάποιον βράδυ, ἐκείνη τοῦ εἶπε πὼς δὲν ἄντεχε πιά καὶ πῶς, ἂν δὲν τελείωνε ἡ ἱστορία, θὰ ἔφευγε, αὐτὸς τὴν ἔσπασε στὸ ξύλο».

Σταμάτησε ἀπότομα νὰ μιλάει. Τὸ πρόσωπό της

ἔλεγε πὼς θὰ ἤθελε νὰ ἦταν παρούσα ὅταν συνέβησαν τὰ γεγονότα. "Ὁχι βέβαια γιὰ νὰ μείνει νὰ βλέπει ἀπρακτῇ.

«Τὴν ἐπόμενην μέρα, ἐκείνη πῆρε λίγα πράγματα τῆς, ὅσα μπορούσε νὰ κουβαλήσει χωρὶς βοήθεια, καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς. Προηγούμενως ζοῦσε σ' ἓνα δικό τῆς διαμέρισμα, ἀλλὰ τὸ εἶχε ἀφήσει ὅταν πῆγε νὰ ζήσει μαζὶ του. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἄρχισε ἡ καταδίωξη. Μπροστὰ στὴ δουλειά τῆς. Μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς. Πρωί. Βράδυ. Εἶχε γίνεи ἡ σκιά τῆς. Τῆς τηλεφωνοῦσε στὸ κινητό. Τῆς τηλεφωνοῦσε στὸ σπίτι. "Ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ κυρίως τῆς νύχτας».

«Τί τῆς ἔλεγε;»

«Ὅτιδήποτε. Δύο φορές τὴν ἔδειρε στὸ δρόμο. Ἐνα πρωὶ βρῆκε τὸ αὐτοκίνητό τῆς ὅλο χαραγμένο μὲ κατσαβίδι. Ἐνα βράδυ, τὸ ποδήλατό τῆς, ποὺ ἦταν στὸ αἶθριο τῆς πολυκατοικίας ὅπου μένει ἡ μητέρα τῆς, τὸ βρῆκε κυριολεκτικὰ κομμάτια. Φυσικὰ δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις ὅτι ἦταν αὐτός. Πάντως, γιὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ, ὅπως εἶπατε κι ἐσεῖς, κύριε, ἡ ζωὴ τῆς ἔχει γίνεи κόλαση. Ἐγὼ καὶ τὰ κορίτσια τῆς κοινότητας προσπαθοῦμε νὰ τὴ βοηθᾶμε. Ὅποτε εἶναι δυνατόν, τὴ συνοδεύουμε στὴ δουλειὰ καὶ τὴν παίρνουμε πάλι στὸ σχόλασμα. Γιὰ μιὰ-δυὸ βδομάδες ἤρθε νὰ μείνει στὸ καταφύγιο, γιατί αὐτὸ τουλάχιστον εἶναι ἓνα μέρος ποὺ ἐκεῖνος δὲν τὸ γνωρίζει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴ βρεῖ. Ὅμως αὐτὲς δὲν εἶναι λύσεις. Δὲν ἔχει πιά ζωὴ, δὲν μπορεῖ νὰ βγεῖ ἔξω τὰ βράδια, δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ἓναν περίπατο, νὰ πάει γιὰ ψώνια στὸ σούπερ μάρκετ, τίποτα χωρὶς τὸ φόβο πὼς θὰ τὸν βρεῖ μπροστὰ τῆς. Ἡ πίσω τῆς. Κατέληξε νὰ μὴ βγαίνει πιά ἔξω. Μένει κλεισμένη στὸ σπίτι, σὰν φυ-

λακισμένη. Ἀντίθετα, αὐτὸς μπορεῖ νὰ περιφέρεται ἀνενόχλητος».

«Ἐκανε καταγγελία ἢ κοπέλα;»

Ἀπάντησε ὁ Τανκρέντι:

«Τρεῖς μέχρι τώρα. Μία στὴν ἀστυνομία, μία σ' ἐμᾶς στὴν Ἀσφάλεια καὶ τὴν τρίτη κατευθεῖαν στὴν Εἰσαγγελία. Αὐτὴν εὐτυχῶς τὴν ἀνέθεσαν στὴ Μαντοβάνι, ἢ ὅποια ἀσχολήθηκε πραγματικά. Ἐκανε ὅσες ἔρευνες μποροῦσε νὰ κάνει, ἄκουσε τὴν κοπέλα, ζήτησε τὴ λίστα μὲ τίς τηλεφωνικὲς συνομιλίες, πῆρε καὶ τίς ἱατρικὲς βεβαιώσεις κι ἔπειτα ζήτησε τὴ σύλληψη τοῦ κτήνους».

«Γιὰ ποιοῦ ἀδίκημα;»

«Κακοποίηση καὶ βαριὲς σωματικὲς βλάβες. Ὅμως μάταιος κόπος. Ὁ δικαστὴς ἀπέρριψε τὸ αἴτημα λέγοντας πὼς δὲν ὑπῆρχαν λόγοι ἐπιβολῆς προληπτικῶν μέτρων. Κι ἐδῶ φτάνουμε στὸ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ὑπόθεσης. Γιατὶ ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια βρίσκεται ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ρωτήσῃ ἂν εἶσαι διατεθειμένος νὰ ἀναλάβεις τὴν ὑπεράσπιση αὐτῆς τῆς κοπέλας καὶ νὰ παραστῇς ὡς συνήγορος πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ἀφοῦ ἄλλοι δύο συνάδελφοί σου ἀρνήθηκαν νὰ τὸ κάνουν. Κάποιος κακοήθης θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ: γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ ἔκανε τὸν δικαστὴ νὰ μὴ συλλάβῃ τὸν κύριο ἐκεῖνο».

Τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ καλύτερα, κι αὐτὸς εἶπε μόνο ἓνα ὄνομα. Ἐγὼ τὸν ἔβαλα νὰ μοῦ τὸ ἐπαναλάβῃ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι κατάλαβα καλά. Ὅταν σιγουρεύτηκα ὅτι μιλοῦσαμε γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο, ἄφησα νὰ μοῦ ξεφύγῃ κάτι σὰν σφύριγμα. Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα.

Ὁ Τανκρέντι μοῦ εἶπε τὰ ὑπόλοιπα. Ἡ ἀναπληρώτρια γενικὴ εἰσαγγελέας Μαντοβάνι, ἀμέσως μετὰ τὴν

ἀπόρριψη τῆς αἵτησης γιὰ τὴν ἐπιβολὴ περιοριστικῶν μέτρων, εἶχε ζητήσῃ τὴν παραπομπὴν σὲ δίκην. Αὐτὸς εἶχε λάβῃ τὴν κλήτευση γιὰ τὴν ἀκροαματικὴ διαδικασία καὶ εἶχε πᾶν νὰ βρεῖ τὴν κοπέλα κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι της.

Τῆς εἶχε πεῖ ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν καταγγεῖλει ὅσες φορὲς ᾔθελε· ἔτσι κι ἄλλιῶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβεῖ τὸ παραμικρό. Γιατὶ κανεὶς δὲ θὰ εἶχε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀγγίξει. Καὶ εἶχε προσθέσει ὅτι στὴ δίκην θὰ τὴν ξέσκιζε. Γι' αὐτὸ ἐκείνη ᾔθελε δικηγόρο. Γιατὶ φοβόταν, ἀλλὰ δὲν ᾔθελε νὰ κάνῃ πίσω.

Ὁ Τανκρέντι μοῦ εἶπε ἐπίσης ποιοὶ ἦταν οἱ δυὸ συνάδελφοί μου στοὺς ὁποίους εἶχε στραφεῖ ἡ κοπέλα πρὶν ἀπὸ μένα. Ὁ ἓνας εἶχε πεῖ ὅτι λυπόταν, ἀλλὰ γιὰ λόγους ἀρχῆς δὲν ἀναλάμβανε πολιτικὴ ἀγωγή. Τὸν ἤξερα καλὰ κι ἀναρωτήθηκα ἂν ἤξερε κὰν τὴν ἔννοια τῆς λέξης ἀρχή.

Ὁ ἄλλος εἶχε πεῖ ὅτι ἦταν πνιγμένος στὴ δουλειὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν ὑπόθεση, δυστυχῶς. Δυστυχῶς, σίγουρα.

Σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἡ κοπέλα ἀπελπίστηκε καὶ τρομοκρατήθηκε. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Μίλησε μὲ τὴν ἀδελφὴ Κλάουντια καὶ ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια μίλησε μὲ τὸν Τανκρέντι. Γιὰ νὰ τὴ συμβουλέψῃ. Αὐτὸς ἀνέφερε τὸ ὄνομά μου κι ἔτσι ἤρθαν νὰ μοῦ μιλήσουν. Χωρὶς τὴν κοπέλα. Δὲν τῆς εἶπαν κὰν γιὰ τὴ συνάντησή μας, γιατί ἂν ἀρνιόμουν κι ἐγώ, ἡ ἀδελφὴ Κλάουντια δὲν ᾔθελε νὰ τὸ μάθει ἐκείνη.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ἱστορία τέλειωνε. Δὲν ἔπρεπε νὰ νιώθω ὑποχρεωμένος ν' ἀναλάβω τὴν ὑπόθεση, κατέληξε ὁ Τανκρέντι. Θὰ καταλάβαιναν τὴν πιθανὴ ἄρ-

νησή μου. Καὶ ἦταν βέβαιοι πὼς δὲ θὰ μιλοῦσα γιὰ ζητήματα ἀρχῆς ἢ γιὰ ὑπερβολικὸ φόρτο ἐργασίας προκειμένου ν' ἀρνηθῶ.

Σιγή.

Κοίταξα τὴν ἀδελφὴ Κλάουντια. Δὲν εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ θὰ καταλάβαινε. Μὲ τίποτα.

Πέρασα τὴν παλάμη μου στὸ πρόσωπό μου, κόντρα στὰ γένια ποὺ εἶχαν ἤδη φυτρώσει ἀπ' τὸ πρωί. Ἔπειτα τσίμπησα τέσσερις-πέντε φορές τὸ μάγουλό μου μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείχτη, πάντα τρίβοντας τὰ γένια μου.

Στὸ τέλος ἔκανα ἓναν μορφασμὸ ἀδιαφορίας καὶ σήκωσα τοὺς ὠμους. Δὲν ὑπῆρχε πρόβλημα, εἶπα. Ἦμουν δικηγόρος καὶ ὅποιοσδήποτε πελάτης εἶναι πελάτης. Λέγοντάς το, σκέφτηκα πὼς ἦταν στ' ἀλήθεια μεγάλη μπουρδα.

Μοῦ φάνηκε πὼς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀδελφῆς Κλάουντια γαλῆνεψαν ἀνεπαίσθητα. Σὰν νὰ ἀνακουφίστηκε. Ὁ Τανκρέντι χαμογέλασε ἀμυδρά, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἔκβαση τῆς ὑπόθεσης.

Λίγα ἔμεναν νὰ ποῦμε ἀκόμα σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο. Ἡ κοπέλα ἔπρεπε νὰ ἔρθει στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ μοῦ ὑπογράψει τὴν ἐξουσιοδότηση. Καὶ γιὰ νὰ γνωριστοῦμε φυσικά, μιᾶς καὶ ἐπρόκειτο νὰ εἶμαι ὁ δικηγόρος της. Ἐπειτα θὰ πῆγαινα νὰ βρῶ τὴν εἰσαγγελέα γιὰ νὰ βγάλω ἀντίγραφα τοῦ φακέλου. Ἐπρεπε νὰ μελετήσω τὰ πάντα στὰ γρήγορα. Ἡ δίκη ἀρχίζε σὲ δύο βδομάδες. Ζήτησα ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ Κλάουντια νὰ μοῦ ἀφήσει τὸ τηλέφωνό της, κι ἐκεῖνη, διστάζοντας μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔγραψε σ' ἓνα χαρτάκι ἓναν ἀριθμὸ κινητοῦ.

«Εἶναι τὸ τηλέφωνό μου. Εἶναι πάντα ἀνοιχτό».

Ὅταν ἔφυγαν, ἀκούμπησα μὲ τὴν πλάτη στὴν πόρτα κοιτάζοντας τὸ ταβάνι. Ψηλάφισα τὶς τσέπες μου γιὰ τὸ πακέτο μὲ τὰ τσιγάρα, τὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ἔπρεπε νὰ φύγω κι ἐγώ. Ἦδη εἶχα παραβιάσει κατὰ πολὺ τὸ ὥράριο, δὲν εἶχα περάσει ἀπὸ τὸ σπίτι οὔτε πέντε λεπτὰ ἀφότου ἔφυγα τὸ πρωί, κι ἔνιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ χωθῶ κάτω ἀπ' τὸ ντοῦς καὶ ἐνδεχομένως νὰ βάλω μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου.

Ὅμως ἔμεινα στὸ γραφεῖο. Κάθισα στὴ θέση τῆς γραμματέως μου — νὰ σκεφτῶ, ἦ κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

Ὁ Τζανλούκα Σιανάτικο ἦταν ἓνα διαβόητο κάθαρμα. Ἕνας χαρακτηριστικός, γνωστὸς παράγοντας τοῦ λεγόμενου «καθωσπρέπει» Μπάρι. Λίγο πιὸ μεγάλος ἀπὸ μένα, πρώην φασίστας βασανιστής, χαρτοπαίχτης. Καὶ κοκαῖνομανῆς, καταπῶς ἔλεγαν.

Ἦταν γιατρὸς καὶ ἐργαζόταν σὲ μιὰ πανεπιστημιακὴ κλινικὴ τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου. Κανεῖς ἀπ' ὅσους γνώριζαν κάποιους κύκλους τοῦ Μπάρι δὲν πίστευε ὅτι εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ —πτυχίο, εἰδικότητα, διαγωνισμὸ καὶ τὰ λοιπὰ— μὲ τὸ σπαθί του καὶ τὴν ἀξία του.

Ὁ πατέρας του ἦταν ὁ Ἑρνέστο Σιανάτικο, πρόεδρος ἑνὸς ἀπὸ τὰ ποινικὰ τμήματα τοῦ Ἐφετείου. Ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς ἄντρες τῆς πόλης. Γι' αὐτόν, γιὰ τίς φιλίες του, γιὰ τίς ἐξωδικαστικές του ὑποθέσεις, εἶχαν εἰπωθεῖ στὴν οὐσία τὰ πάντα· πάντα χαμηλόφωνα, στοὺς διαδρόμους τοῦ δικαστηρίου ἢ ἄλλοῦ. Γινόταν λόγος γιὰ

άνωνυμες καταγγελίες, για ένα σωρό υποθέσεις που τον άφοροῦσαν με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Φημολογείτο πως κάποιος δικηγόρος και κάποιος δικαστής επίσης είχαν προσπαθήσει να τον καταγγείλουν.

Ήταν γνωστό ότι όλες αυτές οι καταγγελίες, είτε άνωνυμες είτε έπώνυμες, δέν είχαν φέρει κανένα αποτέλεσμα. Ο πρόεδρος Σιανάτικο ήταν από κείνους που ξέρουν να φυλάνε τα νῶτα τους.

Μία από τις πιο βλακώδεις ιδέες που θα μπορούσαν να περάσουν από το μυαλό κάποιου ό οποῖος έκανε τη δική μου δουλειά —ποινικολόγος στο Μπάρι— ήταν να τὰ βάλει μαζί του. Λίγο πολύ οι μισές από τις δίκες, μετά την πρωτόδικη απόφαση, έφταναν στο δικό του τμήμα για έφεση. Δηλαδή λίγο πολύ και οι μισές από τις δικές μου δίκες κατέληγαν στο δικό του τμήμα για έφεση. Μπροστά μου άνοιγόταν ένα λαμπρό επαγγελματικό μέλλον, σκέφτηκα.

«Συγχαρητήρια, Γκουεριέρι», είπα μετά φωναχτά, ὅπως τύχαινε να τὸ κάνω από παιδι ὅταν οι σκέψεις μου γίνονταν υπερβολικά θορυβώδεις, «βρήκες γι' άλλη μιὰ φορά μπελά να βάλεις στο κεφάλι σου. Έχεις διαβεί τὸ μοιραῖο κατώφλι τῶν σαράντα, κι ὅμως τὸ συνήθειό σου να χώνεσαι σὲ μπελάδες κάθε είδους, κάθε τάξης και μεγέθους, παραμένει έντελῶς ανέπαφο. Εὔγε».

Έμεινα για λίγο ἔτσι, άνησυχώντας, ένῶ τὸ βλέμμα μου πλανιόταν στα ράφια που ήταν φορτωμένα με κιβώτια.

Ὡσπου βαρέθηκα.

Μία σταθερά στη ζωή μου είναι ότι μετά από λίγο, πάντα μου τὴ σπᾶνε ὅλα.

Καλὰ καὶ κακὰ.

Σχεδὸν ὅλα.

Κι ὅμως, ἐνῶ ἔπαυα ν' ἀνησυχῶ, μοῦ ξανάρθαν στὸ μυαλὸ κάποια ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ μοῦ εἶχε διηγηθεῖ ὁ Τανκρέντι λίγο πρὶν. Γιὰ τὸ πότε εἶχε πάει αὐτὸς νὰ τῇ βρεῖ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ κλητῆριο θέσπισμα. Τί εἶχε πεῖ; Ἄ, ναί. Ὅτι μπορούσε νὰ τὸν καταγγεῖλει ὅσες φορές ἤθελε, ἔτσι κι ἀλλιῶς τίποτα δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβεῖ. Κανεὶς δὲ θὰ ἔβρισκε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀγγίξει αὐτόν.

Ἔτσι, ἐνῶ σταματοῦσα ν' ἀνησυχῶ, ἄρχισα νὰ διαολίζομαι. Καὶ δὲν ἄργησα νὰ φτάσω στὰ ὅριά μου.

«Ἄντε γαμηθεῖτε, Σιανάτικο. Πατέρας καὶ γιός. Στὸ διάολο κι οἱ δύο. Τώρα θὰ δοῦμε ἂν μπορεῖς ἢ δὲν μπορεῖς νὰ πάθεις τίποτα, κάθαρμα» — μεγαλόφωνα πάλι.

Ἐπειτα εἶπα μέσα μου ὅτι ἦταν πράγματι ὥρα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Αὐτὸ τὸ εἶπα νοερά. Σημάδι πὼς ὁ ὀρυμαγδὸς μὲς στὸ κεφάλι μου ὑποχωροῦσε.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)